

Nya grannen

Tanken har funnits där ett tag nu. Inte konstant, men ständigt återkommande. Likt en nyinflyttad granne. Man vet inte vad man ska tycka förrän man har hälsat ordentligt, bekantat sig lite. Vad är det för en typ som börjat baxa konsumkassar i trapphuset och spelar musik man aldrig hört förut?

Jag har bestämt mig för att sluta tävla. Eller bestämt och bestämt... Jag leker med tanken, som det heter. Leker med den nyinflyttade grannen, som jag ännu inte vet om det är en hygglig prick som vill en väl, eller om jag kommer bli bestulen på allt jag har så snart jag vänder ryggen till. Det vore trist om man kom hem en dag och upptäckte att grannen tömt barskåpet och somnat med leriga skor i nya designsoffan.

JAG HAR INTE alltid tävlat, men hävdelsebehovet är inskrivet i mitt DNA. På gott och ont. I min barndom och under tonårstiden dokumenterade jag nogsammt mina insatser på fotbollsplanen i en dagbok. Jag var målvakt och räckte orden inte till för att beskriva särskilt spektakulära räddningar, kompletterade jag helt enkelt rapporten med spretiga illustrationer. Ingen flyger så vackert som en streckgubbe med keps och näven högt i skyn.

Väggarna i mitt rum var tapetserade med diplom, från Kulansängens stolpar hängde medaljer: Kluringcupen i basket, S:t Erikscupen i fotboll, Skistar i Vemdalskalet... Länge visste jag inte hur det kändes att förlora en simtävling. Mina personbästa kunde jag rabbla i sömnen. Kan än. Som liten knatte definerade jag mig själv genom mina resultat – både inom idrotten och i plugget. Jag var *den duktige*.

När jag började springa för några år sedan var det därför självklart att också tävla – inte bara sätta en nummerlapp på bröstet för skojs skull, njuta av den folkfest ett maraton i Stockholm, Berlin eller New York faktiskt innebär – utan pressa mig själv maximalt i alla lägen i en ständigt jakt på att göra bättre och bättre ifrån mig. Men nu slänger jag alltså allt nyfiknare blickar efter min nya granne. Det är absolut ingen drönare eller slarver; bara en lite skönare, mer avspänd sort.

Jag fattar att jag fortfarande vid 44-års ålder jagar den där bekräftelsen på min egen förträfflighet som att *leverera ett anständigt resultat* innebär, en eufemism för att vara bättre än de flesta jämnåriga män. Men bara bättre på att springa, cykla eller simma. Egenskaper som kommer världen till gagn först den dagen vi bestämmer oss för att lägga ner internet och börjar använda kurirer igen.

ATT STÄNDIGT MÄTA mig med andra är inget jag njuter av – tvärtom skulle jag vara en friare människa om jag kunde ge blanka fan i vem som rattar dyraste suven eller får göra film i Hollywood. "Men du tävlar ju bara mot dig själv!" Den klyschan trumpetas inte sällan ut i samband med motionsloppen. Sparkarna i nyllet under en triatlonsimning indikerar att vissa, den vackra devisen till trots, ändå ser det som en målsättning att slå så många konkurrenter som möjligt. Inte bara i huvudet.

Dessutom upplever jag allt som ofastast att jag förlorar den där matchen *mot mig själv*, mot den jag skulle önska

vara: en lite snabbare, lite starkare, lite mera framgångsrik Mårten Klingberg. Allt för många gånger har jag, efter att ha tagit ut mig till bristningsgränsen på någon tävling, rattat min halvdyra bil hem till min hyfsat trevliga boning – genuint missnöjd.

Den som anser sig sakna tillfällen att mäta sin egen duglighet i vardagen, kan jag ändå gratulera; det finns idag lopp att springa, simma eller cykla precis överallt, hela tiden. Själv glider jag över till grannen ett tag. Kollar läget lite. Om det visar sig vara öken är det bara att rota fram tävlingslinnet och brösta upp sig på nytt. Det sitter som sagt i DNA:t. **RW**

MÅRTEN KLINGBERG
SKÅDESPELARE, REGISSÖR,
LÖPARE OCH TRIATHLET.

